

Sygn. akt III K 656/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2016r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Małgorzata Demianiuk – Dzik

Protokolant: stażysta Krzysztof Arasim

przy udziale Prokuratora Michała Krupy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10.10.2016r.

sprawy

P. C.

s. A. i J. zd K.

ur. (...) w M.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 14 kwietnia 2004r. sygn. akt **V K 2119/03** za czyn z art. 178 a § 1 kk popełniony w dniu 12 września 2003r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat próby, na podstawie art. 42 § 2 kk Sąd orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat; wyrok uprawomocnił się w dniu 21.04.2004r.; postanowieniem z dnia 6.12.2007r. zarządzono wykonanie wobec skazanego warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności, postanowieniem z dnia 30.09.2010r. skazany został warunkowo przedterminowo zwolniony z okresem próby do dnia 30.09.2012r.;
2. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 19 kwietnia 2006r. sygn. akt **IIIK 1493/06** za czyn z art. 178a § 1 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 12 października 2005r. na karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczony został wobec skazanego na podstawie art. 42 § 2 kk środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 (dziesięciu) lat, a nadto za czyn z art. 178a § 1 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 13 grudnia 2005r. na karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczony został wobec skazanego na podstawie art. 42 § 2 kk środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 (dziesięciu) lat; Sąd wymierzył karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 90 § 2 kk i art. 42 § 2 kk orzekł jeden zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 (dziesięciu) lat; wyrok uprawomocnił się w dniu 10.11.2006r.; postanowieniem z dnia 25.03.2008r. skazany został warunkowo przedterminowo zwolniony z okresem próby do dnia 25.03.2010r.;
3. Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie z dnia 30.06.2008r. sygn. akt **IIIK 818/07** za czyn z art. 178a § 1 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 7 marca 2007r. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszony na okres pięciu lat próby, nadto na podstawie art. 71 § 1 kk Sąd wymierzył skazanemu karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych jedna stawka dzienna i na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów

mechanicznych na okres 10 (dziesięciu) lat; wyrok uprawomocnił się w dniu 8.08.2008r.; postanowieniem z dnia 11.09.2012r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności skracając ją o 48 dni wobec uiszczenia kary grzywny, skazany odbywa karę od dnia 8.03.2015r., a jej koniec przypada na dzień 18.01.2017r.;

4. Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 16.05.2011r. sygn. akt **IIIK 249/10** za czyn z art. 244 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 3 lutego 2010r. na karę jednego roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono jeden dzień zatrzymania; wyrok uprawomocnił się w dniu 13.01.2012r.; skazany odbył karę od dnia 9.01.2014r. do dnia 8.03.2015r.;

5. Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 24.06.2014r. sygn. akt **IIIK 65/14** za czyn z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 178a §1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 5 maja 2011r. na karę jednego roku pozbawienia wolności oraz orzeczono środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 (dziesięciu) lat, a nadto za czyn z art. 190a § 1 kk popełniony w okresie od 31.08.2011r. do 23.03.2012r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; Sąd wymierzył skazanemu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; wyrok uprawomocnił się w dniu 2.07.2014r.;

6. Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 12.05.2016r. sygn. akt **IIIK 1001/14** za czyn z art. 284 § 2 kk popełniony w dniu 16.02.2012r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; wyrok uprawomocnił się w dniu 19.07.2016r.

I. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 i 4 kk wymierzone skazanemu P. C. kary pozbawienia wolności orzeczone w wyrokach w sprawach sygn. akt. **IIIK 818/07**, **IIIK 1001/14** oraz karę łączną orzeczoną w wyroku sygn. akt **IIIK 65/14** łączy i jako karę łączną wymierza skazanemu karę 3 lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;;

II. na podstawie art. 577 kpk na poczet wymierzonej skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego w sprawie IIIK 818/07 w dniu 8 marca 2007r., okres rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego w sprawie IIK 65/14 w dniach 5 i 6 maja 2011r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności oraz okres odbytej już części kary w sprawie IIIK 818/07;

III. skraca wymierzoną skazanemu karę łączną pozbawienia wolności o 48 (czterdzieści osiem) dni wobec wykonania przez skazanego kary grzywny w sprawie IIIK 818/07 wymierzonej na podstawie art. 71 § 1 kk;

IV. w pozostałym zakresie wyroki w sprawach IIIK 818/07, IIK 65/14 i IIIK 1001/14 pozostawia do odrębnego wykonania;

V. na podstawie art. 572 kpk umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego w stosunku do wyroków w sprawach VK 2119/03, IIIK 1493/06, IIIK 249/10;

VI. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt III K 656/16

UZASADNIENIE

Wobec P. C. zostało wszczęte z urzędu postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

P. C. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

7. Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 14 kwietnia 2004r. sygn. akt **V K 2119/03** za czyn z art. 178 a § 1 kk popełniony w dniu 12 września 2003r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat próby, na podstawie art. 42 § 2 kk Sąd orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat; wyrok uprawomocnił się w dniu 21.04.2004r.; postanowieniem z dnia 6.12.2007r. zarządzono wykonanie wobec skazanego warunkowo zawieszanej

kary pozbawienia wolności, postanowieniem z dnia 30.09.2010r. skazany został warunkowo przedterminowo zwolniony z okresem próby do dnia 30.09.2012r.;

8. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 19 kwietnia 2006r. sygn. akt **IIIK 1493/06** za czyn z art. 178a § 1 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 12 października 2005r. na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczony został wobec skazanego na podstawie art. 42 § 2 kk środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 (dziesięciu) lat, a nadto za czyn z art. 178a § 1 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 13 grudnia 2005r. na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczony został wobec skazanego na podstawie art. 42 § 2 kk środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat; Sąd wymierzył karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 90 § 2 kk i art. 42 § 2 kk orzekł jeden zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat; wyrok uprawomocnił się w dniu 10.11.2006r.; postanowieniem z dnia 25.03.2008r. skazany został warunkowo przedterminowo zwolniony z okresem próby do dnia 25.03.2010r.;

9. Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie z dnia 30.06.2008r. sygn. akt **IIIK 818/07** za czyn z art. 178a § 1 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 7 marca 2007r. na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszona na okres pięciu lat próby, nadto na podstawie art. 71 § 1 kk Sąd wymierzył skazanemu karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 30 złotych jedna stawka dzienna i na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat; wyrok uprawomocnił się w dniu 8.08.2008r.; postanowieniem z dnia 11.09.2012r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności skracając ją o 48 dni wobec uiszczenia kary grzywny, skazany odbywa karę od dnia 8.03.2015r., a jej koniec przypada na dzień 18.01.2017r.;

10. Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 16.05.2011r. sygn. akt **IIIK 249/10** za czyn z art. 244 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 3 lutego 2010r. na karę jednego roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono jeden dzień zatrzymania; wyrok uprawomocnił się w dniu 13.01.2012r.; skazany odbył karę od dnia 9.01.2014r. do dnia 8.03.2015r.;

11. Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 24.06.2014r. sygn. akt **IIIK 65/14** za czyn z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 5 maja 2011r. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz orzeczono środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat, a nadto za czyn z art. 190a § 1 kk popełniony w okresie od 31.08.2011r. do 23.03.2012r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; Sąd wymierzył skazanemu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; wyrok uprawomocnił się w dniu 2.07.2014r.;

12. Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 12.05.2016r. sygn. akt **IIIK 1001/14** za czyn z art. 284 § 2 kk popełniony w dniu 16.02.2012r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; wyrok uprawomocnił się w dniu 19.07.2016r.

Skazany P. C. urodził się (...), jest kawalerem posiada dwoje dzieci z różnych związków. Obecnie pozostaje od kilku lat w nieformalnym związku z K. W., z którą ma młodszego syna. Posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest technikiem mechanikiem pojazdów samochodowych. Przed osadzeniem prowadził własną działalność gospodarczą. Od 9.01.2014r. odbywa on karę pozbawienia wolności, obecnie w Zakładzie Karnym w Ż.

Z opinii o skazanym wynika, że zachowanie skazanego w sprawie jest poprawne. Nie był on ani karany dyscyplinarnie, trzynaście razy zaś nagradzany za właściwe zachowanie i wywiązywanie się z obowiązków pracowniczych z tytułu nieodpłatnego zatrudnienia. Wobec przełożonych prezentuje postawę regulaminową. Skazany ukończył program psychokorekcyjny dla osób skazanych za prowadzenie pojazdów pod wpływem alkoholu. Obecnie współuczestniczy w wydawaniu gazetki więziennej. Skazany nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej. Nie wykazuje on zachowań agresywnych ani samoagresywnych. Krytycznie wypowiada się na temat popełnionych przestępstw. U skazanego stwierdzono uzależnienie do alkoholu. Nie wyraził on jednak zgody na terapię. W tej sytuacji orzeczeniem Sądu

Okręgowego, wydanym w trybie art. 117 kkw, został zobowiązany do leczenia odwykowego, a termin jego przyjęcia na owo leczenie został wyznaczony na dzień 30.01.2017r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

z akt sprawy IIIK 656/16:

1. odpisów orzeczeń (k. 17-18, 30-31,33-33v, 43-44,45,53, 54),
2. opinii o skazanym (k. 34-37),
3. odpisu postanowienia k. 55
4. karty karnej (k. 24-27),
5. informacji o pobytach i orzeczeniach (k. 4-6v, 63-71).

a nadto:

z akt sprawy VK 2199/03:

1. zawiadomienia k. 194
2. postanowienia k. 209,297-297v

z akt sprawy IIIK 818/07:

1. dowodu wpłaty k. 394
2. karty dłużnika k. 395
3. postanowienia k. 423-424

z akt sprawy IIIK 1493/06:

1. postanowienia k. 312-313
2. zawiadomienia k. 314

z akt sprawy IIK 65/14:

1. obliczenia kary k. 439, 440

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 569 § 1 kpk wyrok łączny wydaje się w stosunku do osoby, którą prawomocnie skazano lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów, jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej.

Natomiast zgodnie z art.85 §1 i 2 kk jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1. Art. 85a kk stanowi, że orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W niniejszej sprawie mają zastosowanie również przepisy określające sposób wymiaru kary łącznej. Zgodnie bowiem z art. 86 § 1 kk Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Zasady wymiaru kary łącznej określone w § 1-3 stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna (art. 86 § 4 kk).

Mając na uwadze treść powołanych powyżej przepisów kara łączna pozbawienia wolności jaką można orzec wobec skazanego P. C. w ramach realnego zbiegu przestępstw nie może być niższa niż 2 lata pozbawienia wolności (wymiar kary w sprawie IIIK 818/07), ani też przekraczać 4 lat (suma kar podlegających łączeniu tj. 2 lata pozbawienia wolności orzeczone w sprawie IIIK 818/07, kara łączna 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona w sprawie IIK 65/14 i kara 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona w sprawie IIIK 1001/14).

Kierując się powyższymi rozważaniami oraz treścią art. 85a kk Sąd wymierzył skazanemu karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności łącząc karę 2 lat pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie IIIK 818/07, karę łączną 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie IIK 65/14 i karę 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie IIIK 1001/14.

W ocenie Sądu tak ukształtowana kara uwzględnia zarówno cele zapobiegawcze, jak i wychowawcze wobec skazanego. Jest ona racjonalna i humanitarna, a także uwzględnia potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd doszedł do przekonania, że zastosowania w sprawie nie znajdzie zasada pełnej absorpcji kar, o co wnioskował obrońca i skazany. Wprawdzie przestępstwo, za które został skazany P. C. w sprawie IIIK 818/07 oraz jedno z przestępstw, za które został skazany w sprawie IIK 65/14 należą to tego samego rodzaju przestępstw, jednak zostały popełnione w znacznej odległości czasowej. Pozostałe czyny, za które P. C. został skazany wyrokami w sprawach IIK 65/14 i IIIK 1001/14 wykraczają przeciwko różnym dobrom prawnym. W ocenie Sądu te okoliczności sprzeciwiały się zastosowaniu zasady pełnej absorpcji.

Zastosowanie wobec skazanego zasady pełnej absorpcji byłoby zbyt daleko idącą promocją jego dotychczasowego przestępczego stylu życia. Kara łączna nie może bowiem być instytucją mającą na celu łagodzenie prawno-karnych konsekwencji sprawy kilku przestępstw czy też instytucją traktowaną jako "swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary" (ta m.in. J. Bafia, K. Mioduski, M. Siewierski, Kodeks Karny z Komentarzem, W-wa 1973 s. 218). Nie jest to sposób na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw. Wymierzając karę łączną stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości wyrażone przez związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Na ogół nie ma powodu, by orzekać karę łączną w dolnych granicach, tj. w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Popełnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych. Zatem, jak wskazano wyżej, całkowitą zasadę absorpcji stosować należy wyjątkowo albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego, a żadna z tych sytuacji nie ma miejsca w niniejszej sprawie. Zgodzić należy się z poglądem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w orzeczeniu z dnia 14 maja 2008 r. sygn. II AKa 50/08 zgodnie, z którym (...) kara nadmiernie łagodna, a zatem niesprawiedliwa, może prowadzić do poczucia swego rodzaju bezkarności popełnionego przestępstwa i w ten sposób może przyczynić się do dalszej demoralizacji sprawcy. Odpowiednie do popełnionych czynów nie karanie sprawcy uzasadnione obawą o jego ewentualną demoralizację byłoby sprzeczne z założeniami postępowania karnego. Mimo, że przy wymiarze kary łącznej teoretycznie dopuszczone jest stosowanie zarówno zasady pełnej kumulacji, jak i zasady pełnej absorpcji, jednakże są to rozstrzygnięcia skrajne, które znajdują zastosowanie w zupełnie wyjątkowych i nietypowych sytuacjach. Zauważyć należy, że wymiar kary łącznej na zasadzie kumulacji (prostego sumowania kar) stanowi dolegliwość, która z reguły będzie przekraczać

potrzeby resocjalizacyjne. Z kolei całkowita absorpcja może stać się nieuzasadnioną formą nagrody dla sprawcy wielu przestępstw, więc można zastosować ją albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują niezwykle bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczono za niektóre z czynów kary tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną albo też istnieją jakieś inne szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego. Priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (por. A. Marek: Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004 rok s. 293; wyrok SN z 2 grudnia 1975 roku Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33, wyrok SA w Lublinie z dnia 16 marca 2010r II AKa 57/10).

Rozważając kwestię bliskości czasowej pomiędzy poszczególnymi przestępstwami objętymi wyrokami jednostkowymi, o czym Sąd wspomniał już wyżej, stwierdzić należy, że przestępstwa objęte skazaniami w połączonych wyrokach nie łączy ewidentna bliskość czasowa, a wręcz przeciwnie pomiędzy czynem, za który P. C. został skazany wyrokiem w sprawie IIIK 818/07, a czynami ze sprawy IIK 65/14 upłynął okres ponad 4 lat. Podkreślić należy jednak, iż nawet zaistnienie ewidentnej zwartości czasowej i rodzajowej przypisanych czynów nie zobowiązuje sądu orzekającego do stosowania zasady absorpcji, lecz jedynie daje podstawę do rozważań w ramach sędziowskiego uznania, czy skazany zasługuje na takie nowe ukształtowanie kary, które uwzględni te okoliczności, a więc czy trafne jest ukształtowanie kary przy zastosowaniu zasady asperacji bądź wyjątkowo absorpcji. Nie można przyjąć, że podobieństwo popełnianych przestępstw zawsze stanowi okoliczność łagodzącą w sprawie, ponieważ w tej sprawie świadczy o niepoprawności sprawcy i jego konsekwencji. W niniejszej sprawie jest to o tyle istotne, iż skazany dopuścił się tych przestępstw na przestrzeni kilkuletniego okresu czasu będąc już uprzednio kilkukrotnie karany, w tym na karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, która została wobec skazanego zarządzona i którą odbył. Świadczy to o braku pozytywnej prognozy kryminologicznej, a wręcz o premedytacji w popełnianiu przestępstw. Ponadto orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest oznaczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 4 października 2000 r., II AKa175/00). Nadto z całą stanowczością należy podkreślić, iż instytucja wyroku łącznego nie jest pomyślana jako premia dla przestępcy popełniającego większą liczbę przestępstw. Nawet związek przedmiotowy, wyrażający się w podobnym sposobie działania i podobnej kwalifikacji czynów, nie przemawia sam przez się za stosowaniem absorpcji kar przy wymiarze kary łącznej, jeżeli każdy z przypisanych czynów odznacza się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, a niewątpliwie do takich należą skazania objęte wyrokiem łącznym, w szczególności dotyczące czynów wykraczających przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji (por. OSNKW 1974, poz. 89). Stanowiska tego, nie może zmienić dość dobra opinia skazanego z jednostki penitencjarnej, w której skazany odbywa karę pozbawienia wolności. Podkreślić wszak należy, że historia skazań P. C. obrazuje, że był on karany przede wszystkim za kierowanie pojazdami w stanie nietrzeźwości, tymczasem z opinii Zastępcy Dyrektora Zakładu Karnego w Ż. wynika, że, choć skazany deklaruje krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw, to jednak nie chciał dobrowolnie poddać się terapii od uzależnienia od alkoholu i dopiero został do tego zmuszony decyzją Sądu Okręgowego, a na leczenie skierowany od dnia 30.01.2017r. Postawa zatem skazanego, w której przejawia on krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw, jawi się raczej jako gołosłowna, skoro skazany nie chce podjąć wszelkich działań wspomagających przed ich popełnieniem w przyszłości.

Za zastosowaniem wobec skazanego zasady pełnej absorpcji nie przemawia również przedłożona przez obrońcę na rozprawie dokumentacja medyczna dotycząca jego konkubiny (k. 76). Obrazuje ona wieloletnie leczenie K. W. z powodu zwyrodnienia kręgosłupa, a skierowanie na wizytę kwalifikującą do zabiegu operacyjnego zostało wystawione w dniu 27 maja 2015r. i brak jest jakichkolwiek informacji, że do takiego zabiegu została ona zakwalifikowana lub się jemu poddała. Nie mniej okoliczności te mogą mieć znaczenie przy staraniu się przez skazanego o przerwę w karze lub warunkowe przedterminowe zwolnienie. Nie mają jednak bezpośredniego wpływu na wymiar kary łącznej orzekanej w wyroku łącznym.

Sąd dostrzega jednak, że skorzystanie z zasady kumulacji, o co wnosił prokurator, pozostawałoby w sprzeczności z pozostałymi dyrektywami wymiaru kary. Kara łączna powinna spełniać funkcje przede wszystkim sprawiedliwościowe przy poszanowaniu zasad humanitaryzmu. Względ na postawę skazanego, jego zachowanie w warunkach izolacji ma również doniosły wpływ na wymiar kary. Uwzględniając te wszystkie czynniki Sąd zdecydował, że kara łączna w

wymiarze 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności spełni wszystkie stawiane przed nią cele, a przede wszystkim będzie odpowiadać potrzebom wychowawczym i zapobiegawczym wobec skazanego, a także będzie miała oddziaływanie ogólnoprewencyjne, albowiem nadal mamy do czynienia z dużą skalą przestępstw wyczerpujących dyspozycję art. 178a § 1 kk.

W pozostałym zakresie wyroki, którymi orzeczono kary podlegające łączeniu sąd pozostawił do odrębnego wykonania.

Należy jeszcze zauważyć, że w sprawach IIIK 818/07 i IIK 65/14 wobec P. C. zostały orzeczone środki karne zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat. Sąd miał na względzie art. 90 § 2 kk, który stanowi, że w razie orzeczenia za zbiegające się przestępstwa pozbawienia praw publicznych, zakazów lub obowiązku tego samego rodzaju, sąd stosuje odpowiednio przepisy o karze łącznej. W ocenie Sądu, skoro przepis art. 90 § 2 kk nakazuje odpowiednie stosowanie przepisów o karze łącznej, to również art. 85 § 3 kk, który stanowi, że jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu. Skazany w sprawie IIK 65/14 dopuścił się czynu, za który orzeczono mu środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w dniu 5 maja 2011r., a zatem w okresie kiedy wykonywany był już (od dnia 8.08.2008r.) tego samego rodzaju środek karny orzeczony na okres 10 lat w sprawie IIIK 818/07. Podobnie rzecz się tyczy środka karnego orzeczonego w sprawie IIIK 1493/06, który wykonywany jest jeszcze do dnia 10.11.2016r., a zaczął obowiązywać od dnia prawomocności wyroku tj. 10.11.2006r.

Na podstawie art. 63 § 1 kk i art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie III K 878/07 w dniu 8.03.2007 r., w sprawie IIK 65/14 w dniach 5 i 6 maja 2014r. oraz okres odbytej już kary pozbawienia wolności w sprawie IIIK 818/07. Przepis bowiem art. 577 kpk przewiduje, że w wyroku łącznym należy, w miarę potrzeby, wymienić okresy zaliczone na poczet kary łącznej. Z uwagi na to, że w sprawie IIIK 818/07 skazanemu na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzono karę grzywny, która została wykonana, po zarządzeniu wykonania warunkowo zawieszanej kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej w tej sprawie, kara podlegała skróceniu o 48 dni, co Sąd również uwzględnił w wyroku łącznym.

Nadto na podstawie art. 572 kpk należało umorzyć postępowanie o wydanie wyroku łącznego w sprawach VK 2119/03, IIIK 1493/06 i IIIK 249/10, w których kary zostały już wykonane i w myśl art. 85 § 2 kk i nie podlegają łączeniu.

Sąd zwolnił skazanego na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. od zapłaty kosztów sądowych, albowiem przemawia za tym jego sytuacja materialna oraz okoliczność, że nadal odbywa karę pozbawienia wolności.

Na koniec podnieść należy, że Sąd czynił w niniejszej sprawie również rozważania w zakresie art. 4 § 1 kk, który stanowi, że gdy w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Z dniem 1 lipca 2015r. przepis kodeksu karnego regulujący instytucję kary łącznej uległy istotnym zmianom. Zmiany te zostały wprowadzone przez ustawę z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw. Zawiera ona również przepis przejściowy dotyczący orzekania kar łącznych w wyroku łącznym. Art 19 ust. 1 w/w ustawy stanowi, że przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Ostatni wyrok wydany wobec P. C. uprawomocnił się w dniu 19 lipca 2016r., a zatem przepis art. 19 ust 1 wspomnianej wyżej ustawy będzie miał zastosowanie w niniejszej sprawie. Należało więc przeanalizować, który stan prawny poprzedni, czy obecnie obowiązujący winien być zastosowany w niniejszej sprawie.

Sąd doszedł do przekonania, że stan prawny obowiązujący w dacie popełnienia czynów, za które P. C. został skazany wymienionymi na wstępie wyrokami nie był dla niego względniejszy.

Stosownie bowiem do art. 85 kk w brzmieniu obowiązującym poprzednio, sąd orzekał karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. W sprawie skazanego P. C., stosując przepisy o karze łącznej obowiązujące przed nowelizacją, w ogóle nie można by było połączyć kary pozbawienia wolności wymierzonej skazanemu w sprawie IIIK 818/07 z karami wymierzonymi w sprawach IIK 65/14 i IIIK 1001/14, gdyż wyrok w sprawie IIIK 818/07 został wydany w dniu 30.06.2008r., a czyny w sprawach IIK 65/14 i IIIK 1001/14 skazany popełnił już po dacie tego wyroku.

Gdyby Sąd orzekał na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów połączeniu podlegałyby kara 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona w sprawie IIIK 290/10 z karą 1 roku pozbawienia wolności za czyn z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 178 a § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk orzeczoną w sprawie IIK 65/14 i w drugim zbiegu realnym kara 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona za czyn z art. 190a § 1 kk wymierzona w sprawie IIK 65/14 z karą 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzoną w sprawie IIIK 1001/14. Granice kary łącznej wynosiłyby w pierwszym przypadku od 1 roku i 2 miesięcy do 2 lat i 2 miesięcy, zaś w drugim zbiegu od 6 miesięcy do 1 roku. Odrębnemu wykonaniu podlegałyby kara 2 lat pozbawienia wolności orzeczona w sprawie IIIK 818/07. Przy zastosowaniu zatem pełnej absorpcji kar skazanemu pozostawało by do wykonania w sumie (przy uwzględnieniu kary ze sprawy IIIK 818/07) kara 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Przy zastosowaniu zaś zasady kumulacji skazany miałby do wykonania (przy uwzględnieniu kary ze sprawy IIIK 818/07) łącznie karę 5 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Nawet uwzględniając zaliczenie na poczet tych kar okresów już odbytych kar pozbawienia wolności, to zastosowanie przepisów poprzednio obowiązujących nie byłoby względniejsze dla skazanego. Podkreślić przy tym trzeba, że Sąd nie ma przecież obowiązku stosowania zasady pełnej absorpcji i nie znalazł podstaw do jej zastosowania wobec skazanego, co wskazał już w powyższej treści uzasadnienia.

Z tych względów sąd orzekł jak w sentencji wyroku.